

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἰῶν ὁρων μας μεταβολή, ἐνδιαφερόμενα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον — ὁ κ τ ὠ φ ρ ά γ κ α εἶ ν α ι μ ὁ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α κ αὶ σ τ ὀ χ έ ρ ι.

Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Τετάρτ' Ἰουλίου,
θερμότης ἡλίου.

Ἔτος χίλια κ' ἐνιακόσα δεκαπέντε δοξασμένο,
ποῦ με μάντεις εὐοιώνους ἀγαθὰ κ' ἐγὼ προσμένω.

Μετρῶ χίλια καὶ τρακόσα καὶ σαράντα,
κ' ἓνα χάλι μέσα κ' ἔξω κατὰ πάντα.

Θέατρον πολεμικὸν ἀληθῶς μοναδικόν.

Π. — Μέσα τοῦ κόσμου τὸ κακὸ, στή φτώχεια, στή βλα-
ἐχει δικό της θέατρο μιὰ κ' ἄλλη συνοικία. [καί,

Ὅμως ἐσὺ ποῦ τριγυρνᾷς;
τῆς ὥραις σου ποῦ τῆς περνᾷς;
σὲ ποῖα νερὰ λιμνάζεις;

Γιατί καὶ σὺ σὲ δράματα,
σὲ φάρσαις, σὲ θεάματα,
καθόλου δὲν συχνάζεις;

Γιατί τὰ πάθη τῆς μητρὸς
σὲ θλίβουν, πατριώτη;
γιατί μονάχος σου νὰ τρῶς
τὸ δόλιο σου σηκότι;

Ἄν κ' ἔγινε τὸ στήθος μας βασιάνων κατοικία
ἔχει δικό της θέατρο μιὰ κ' ἄλλη συνοικία,
καὶ καταπαύουν στεναγμοὶ
κ' ἀκοῦς μονάχα γέλοια,
καὶ λησμονεῖς γιὰ μιὰ στιγμὴ
Κριθιὰ καὶ Δαρδανέλια.

Μὴν εἶσαι πάντοτε τρελλός,
μὴ μόνος παρὰ θιν' ἄλδς
περὶ πολλὰ τυρβάζεις.

Μὴν κάθεσαι φιλοσοφῶν
μακρὰν τῶν συναναστροφῶν,
καὶ μὴ παραρεμβάζεις.

Κι' ὅταν μᾶς φλέγη, φαφλατᾶ,
πυριφλεγῆς ἐστία,
κάνουν καλὸ τὰ χωρατὰ,
κάνουν καλὸ τάστεια.

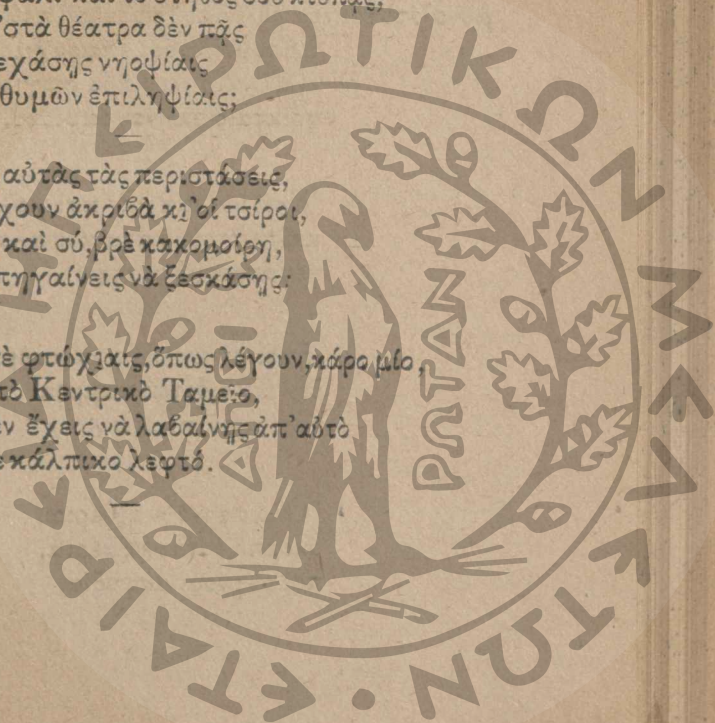
Γιὰ τὸν κόσμον τί σὲ μέλει,
ποῦ τὸν τρῶνε τόσοι μούλοι;
πῶς δὲν πᾶς εἰς τὴν Κυβέλη;
πῶς δὲν πᾶς στήν Κοτοπούλη;

Πρέπει, κᾶρα παλαδὴ,
καὶ καμπόση ποικιλία,
καὶ μετ' ἄλλων προστριδὴ,
καὶ μετ' ἄλλων ὀμιλία.

Κι' ἂν τὴν πλάσιν Ἐφιάλτης ἀποτρόπαιος πιέξῃ
κ' ἂν ἀκόμη νηοφίαις κάνουνε γιὰ μᾶς Ἐγγλέζοι,
γιατί, βλάκκα, τὸ κεφάλι καὶ τὸ στήθος σου κτυπᾷς,
καὶ στὰ θεάτρα δὲν πᾶς
νὰ ξεχάσῃς νηοφίαις
καὶ θυμῶν ἐπιληψίας;

Εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις,
ποῦ χουν ἀκριδὰ κ' οἱ τσίροι,
πῶς καὶ σὺ, βρὲ κακομοίρη,
δὲν πηγαίνεις νὰ ξεχάσῃς;

Κι' ἂν εὐρίσκεται σὲ φτώχεις, ὅπως λέγουν, κᾶρα μίλο
καὶ τὸ Κεντρικὸ Ταμεῖο,
τί σὲ μέλει;... σὺ δὲν ἔχεις νὰ λαβαίνῃς ἀπ' αὐτό
μήτε κάλπικο λεφτό.

Κι' αν τὰ μίση, κι' αν τὰ πάθη,
κι' αν οἱ πόλεμοι τοῦ κόσμου,
ἔκαναν πολλοὺς, βρὲ φῶς μου,
καὶ ταῦτ' ἀνὰ τὸ καλὸν
ἔτσι ξαφνικὰ νὰ χάσουν,
καὶ γιὰ πάντα νὰ ξεχάσουν
πῶς ἐτρώγανε κι' ἐκείνοι μὴν φορὰ κι' ἕνα καιρὸ
ἔστω καὶ φωμὶ ξερό.

Κι' αν καμπόσοι, μίον κάρο,
σὲ καιροὺς ὑπερτροφίας
προτιμοῦν νὰ τρῶν ἀφύας
σὺν ἐλαίῳ κι' ὀξυγάρῳ.

Μὴ γι' αὐτοὺς καμμὶ λέξις...
βλέπομεν πολλοὺς ἀνθρώπους
μὲ πολλὰς ἰδιοτροπίους
τῆς κοιτίας τῶν ὀρέξεως.

Κι' αν' στὸν προθάλαμό σου μὲ κόσμον καὶ κοσμάκη
ἀκούσης, βρέ, κι' ἐμένα νὰ φάω τὸ φωμάκι
χωρὶς νὰ τὸ ζητῶ,
μὴ λυπηθῇς γι' αὐτό.

Μὴ σκάνης, φαμφαρόνε,
μὴ σκάνης, παπαρδέλα,
μ' ἐκείνους ὅπου τρῶνε
ραχάτευσ' καὶ γέλα.

Γιατί δὲν κάνεις χὰ χὰ χὰ;
γιατί ν' ἀκούης μοναχὰ
τὸν κόρακα, ποὺ κρῶζει;

Κι' αν κόσμος μὲ λιμὸν νοσῇ,
μὰ πῶς τοῦλάχιστον καὶ σὺ
δὲν πᾶς' στὸν Καραγκιόζη;

Φ. — Ἐγὼ δὲν πάω, Περικλῆ, σὲ θέατρα ποτέ μου,
μόνο' στὸ θέατρο φοιτῶ τοῦ φοβεροῦ πολέμου.
Σὲ τοῦτο τόσοι σπαραγμοὶ
κι' ἀλλάζουνε κάθε στιγμή
φρικταῖς σκηνογραφίαις.

Ἐκεῖ καὶ πίκραις καὶ χολαῖς,
καὶ πέφτουν κάτω κεφαλαῖς
γεμάταις μὲ σοφίαις.

Ἐκεῖ' στ' ἀνθρώπινα κορμιά
δὲν ἀποδίδεται καμμιά
ἐκτίμησις κι' ἀξία.

Ὅλα περνοῦν αἰθέρια,
σκορπίζονται κι' ἀέρια,
ποὺ φέρνουν ἀσφυξία.

Ἐκεῖ ποὺ λὲς θεάματα,
καὶ τόσ' ἀνθρώπων δράματα
χωρὶς φωμὶ καὶ στέγη.

Καμμιά σπορά, κανεὶς χυμός,
Πυριφλεγέθων ποταμὸς
τὰ πάντα καταφλέγει.

Ἀκοὺς νὰ βγαίνουνε κραυγαῖς
κι' ἀπὸ τῆς γῆς τῆς τρύπαις,
καὶ πιπιλίζουνε πληγαῖς
αἱματωμένοι γῦπες.

Μέσα' στὸ θέατρον αὐτὸ
οἰστρολατοῦμαι καὶ ζητῶ
ἐμπνεύσεις τοῦρανοῦ.

Μὲς' στοῦ πολέμου τάγαθὰ
ψάχνω νὰ ἔρω, κολοκυθὰ,
τέρψεις ψυχῆς καὶ νοῦ.

Σ' αὐτὸ τὸ θέατρον πολὺ
μ' ἀρέσει, φίλη κεφαλῇ,
νὰ μένω διαρκῶς.

Μ' ἀρέσουν χαρακώματα,
καὶ θνησιμαῖα πτώματα,
κι' ἡ βρώμα τῆς σαρκός.

Δὲν κυττάζουν ἐκεῖ πέρα
μήτε νύκτα, μήτε μέρα.
Μόνον θάνατος φρικτός,
μόνον θανατῶνον τέρας
καὶ μὲ τᾶστρα τῆς νυκτός
καὶ τὸν ἥλιο τῆς ἡμέρας.

Ἐκεῖ πέρα, κουτσοδόνη,
μέγα θέατρον τρώντι,
πάντα γδοῦποι, πάντα βρόντοι.

Μὲ τὸ φῶς, μὲ τὸ σκοτάδι,
ὅλοι καὶ πρῶτ' καὶ δράδῳ
πάνε σὰν στραβοί, στὸν Ἄδη.

Μέγα θέατρον ἀλήθεια,
ὅπου βλέπεις ζωντανὰ
καὶ καθ' ὅλ' ἀληθινὰ
τόσων χρόνων παραμύθια.

Σδύνουν τώρα μὲ τὸν Ἄρη
καθεμιάς ζωῆς ἐλπίδες,
καὶ' στὸ χῶμα γιὰ σιτάρη
σπέρνουν οἱ σπορεῖς ὁδοὺς.

Μὲς' στὴ φρίκη τὴν χαλάστρα,
ποὺ γκρεμίζει καὶ σκοτόνει,
τί τοὺς μέλει κι' αν νυκτῶνῃ,
κι' αν τῆς πούλιας λάμπουν τ' ἄστρα;

Ἐλα πάλι, πέρδικά μου,
στ' ἀγκαλιάξ' αὐτὰ δικά μου.

Κι' ἐδῶ ξέρουν καὶ παρέκει
πῶς ὁ Χάρος παραστέκει
μὲ συντάγματα δαιμόνων.

Καὶ μὲ βλήματα θερλίζει,
δίχως ὦραν νὰ γνωρίζῃ
καὶ διάστημα καὶ χρόνον.

Μέσα' αὐτὸ τὸ θέατρο σφάζουν τὰρνια τὰ λάγια,
ἐκεῖ καὶ μόσχων σιτευτῶν ἀμειλικτος θυσιά,
κι' ὅποιος σ' αὐτὸ τὸ θέατρο θέλει νὰ μπῇ κανάγια,
τοῦ δίνουν εἰσιτήριο γιὰ τὴν Ἀχερουσία.

Μήτε σκοτάδι, μήτε φῶς,
καὶ Προμηθεὶς καρφόνονται
στὸν Καῦκασον στωμύλοι.

Κι' ἡ σιναγρίδα κι' ὁ ροφὸς
αἰφνης μεταμορφώνονται
καὶ γίνονται τορπίλη.

Ἐλα σ' αὐτὸ τὸ θέατρο, βρέ Περικλῆ χαλντούπη,
νὰ βλέπῃς ἄσβεστη φωτιά,
καὶ τὰ μεγάλα σου ταῦτιά
νὰ τὰ κουφαίνουν γδοῦποι.

Ἐλα νὰ δῇς τί σπαραγμοὶ
ποικίλουν τὸν ἀγῶνα,
καὶ ν' ἀναπνεύσῃς μὴν στιγμή
καὶ τὰσφυξιογόνα.

Ἐλα σ' αὐτὸ τὸ θέατρο, κλαφάρ' Ἱερεμία,
ν' ἀποθαυμάσῃς σύνεργα καὶ τέχναις τοῦ διαβόλου,

ὅλο πηγαίνουν κι' ἔρχονται τοῦ Χάρου τὰ πορθητεῖα,
μὰ νηοψίαις καὶ γι' αὐτὰ δὲν γίνονται καθόλου.

Βλέπεις τὸν νάνον ἀναμῖξ μὲ γίγαντα πελώριον,
κι' ἐλεύθερα τάφινε νὰ πλέουν τὸν Ἀχέροντα,
γιατί δὲν κρύβουνε κι' αὐτὰ πολέμου λαθρεμπόριον,
καὶ μήτε βλάπτουν παντελῶς τοῦ κόσμου τὰ συμφέροντα.

Ἐλα σ' αὐτὸ τὸ θέατρο νὰ δῇς κλυδωνῶν δίνην
καὶ ν' ἀναπνεύσῃς ζεῖδωρον ἀνθρώπων πτωμάτων,
ποὺ βαλσαμόνει, Περικλῆ, τὰ δόλια μας πλεμόνια
γιὰ δύο τρία χρόνια.

Ἐλα μικροὺς μεγάλους
νὰ βλέπῃς ἐγκεφάλους
μὲ τὰ μαραλὰ βγαλμένα.

Καὶ νέαις καὶ παλαιαῖς
νὰ δῇς σαπονοιλίαις
μὲ τὰντερα χυμένα.

Ἐλα νὰ δῇς τί φύσις,
καθ' ὅσον Περικλέτο,
ποὺ χάσκεις ἐν ἀνία.

Καὶ νὰ φιλοσοφήσῃς
καὶ σὺ σὰν τὸν Ἀμλέτο
μ' ἀμέτρητα κρανία.

Θεάτρων θεάτρον ἐκεῖ
καὶ βρυχηθμός καὶ γκάρισμα,
καὶ τζαμπατζήδες μερικοὶ
διασκεδάζουν χάρισμα.

Καὶ βλέπουν τὴν παράστασι, καὶ μὲ λαχτάρα τὸς ἡ
αὐτὸς κι' ἐκεῖνος ἀνοικτὴ τὴν χέρα του βασιτῆ,
καὶ περιμένουν ποῦ καὶ πῶς καὶ πότε θὰ τελειώσῃ,
μήπως μ' ἔμπορέσουνε κι' αὐτοὶ νὰ πάρουν ποσοστά.

Σ' αὐτό, σ' αὐτὸ τὸ θέατρο, βρὲ Περικλῆ, συχνάζω,
κι' ἔμπρὸς στὸν ἥλιο στέκωντας δι' ἀτορὸς φωνάζω:
Ἐσύ, ποῦ πάντα τὸν αἰπὺν διφρηλατῆς αἰθέρα,
ψύξου, κυλίσου στὸ κενὸν
τῶν αἰωνίων οὐρανῶν
σὰν παγωμένη σφαῖρα.

Καὶ μήτε ζωογόνο φῶς νὰ στέλλῃς καὶ θερμότητα
σ' αὐτὴν τὴν ἀνθρωπότητα,
τὴν ἐν κακοῖς γηράσασαν, ἐν μαύραις ἀνομίαις,
καὶ τόσαις ἀτιμίαις.

Π. — Κι' ἐγὼ γιὰ τοῦτα ποῦ μοῦ λές, νευρόθραστε μου-
[μούρη,
θὰ δώσω πέντε χαστουκιάς στὴ βρωμερή σου μούρη.

♦♦♦♦♦
**Ἀέγοι στέχοι
ὅ, τι τύχη.**

Ἐνὶ τὸ Κράτος κυβερνοῦν κι' οἱ τρεῖς παραιτημένοι,
κι' ὅλοι στὰ κάλλη τῆς Ἀρχῆς στέκουν προσκολλημένοι,
μόνον ὁ Γούναρης γι' αὐτὴν δὲν ἔνοιωσε λαχτάρα,
μήτ' ἔμαράττωσε κι' αὐτὸς γι' αὐτὴν τὴν μαρατζίάρα.

Γι' αὐτὴν ἐκεῖνος δὲν ξυπνᾷ
καὶ μήτε τὴν θυμᾷται,
τοῦ μαγειρεύει δὲν δειπνᾷ,
τοῦ στρώνει δὲν κοιμᾷται.

Σήκω τοῦ λείει, Πατρινέ, μῆλο μου ζαχαράτο,
καὶ γλύκανε τὰ χεῖλη μου μὲ τὰ δικά σου χεῖλη,
κι' ἄπλωσε τὰ χεράκια σου στὸν κόρφο τὸν δροσάτο
νὰ βρῇς τοῦ Μάη τῆς δροσιάς, τὰ λούλουδα τ' Ἀπρίλη.

Ἄλλοι σὰν στρεῖδια προσκολλοῦν εἰς τὴν Ἀρχὴ τὴν ἄ-
κι' ἔχουνε μέσα των φωτιὰ καὶ δυνατὸ γι' ἀγκί, [χαρῆ
καὶ μόσχο μὲ ποτίζουνε καὶ μὲ ταῖζουν ζάχαρι,
ἂν καὶ σὲ τούτους τοὺς καιροὺς ἀκρίβηνε κι' ἐκ εἰνῃ.

Σήκω, καὶ μένε Πατρινέ, ν' ἀκούσῃς τὴν μιλιὰ μου,
δὲν μοῦ μιλάς, μὴλίτσα μου, δὲν μοῦ μιλάς, μὴλίτσα μου.
Τί νὰ σοῦ πῶ καὶ νὰ μοῦ πῇς... εἶσαι χαριτωμένη,
ἀλλὰ γιὰ σένα, τζόγια μου, δὲν ξέρεις τί τραβοῦμε...
μὴλίτσα, ποῦσαι στὸ γκρεμνὸ τὰ μῆλα φορτωμένη,
τὰ μῆλα σου λιμπίστηκα, μὰ τὸν γκρεμνὸ φοβοῦμαι.

Κι' ἐκεῖνη λείει στὸν σεμνὸ
μ' ἔρωτευμένο μάτι:
καὶ σὰν φοβάσαι τὸν γκρεμνὸ
πάρε τὸ μονοπάτι.

Ἐπῆρα καταμόναχος καὶ μὲ κλεισμένα μάτια
δρόμους καὶ μονοπάτια,

κι' ὅλα στὴν πόρτα τῆς Βουλῆς μ' ἐβγάλανε, κυρά...
ἄνοιξε πόρτα σφαιλιστή, τῆς λέω θλιβερά,
κι' ἐκεῖνη ξεκλειδόνεται κι' ἀνοίγει μοναχίτης,
καὶ πρῶτο πρῶτο συναντῶ τὸν τσέλιγκα τῆς Κρήτης.

Πολλοὶ γιὰ σένα λαχταροῦν,
πολλοὶ γιὰ σένα σπαρταροῦν,
ἐγ' ὁμως δὲν σὲ θέλω.

Ἀπὸ κοντὰ σου ξεκολλῶ,
καὶ πηγαινε, παρακαλῶ,
νὰ βρῇς τὸν Βενιζέλο.

Εἶναι μεγάλ' ἡ φτώχεια σου,
κι' ὅποιος κολλᾷ στὰ βρόχια σου
μένει χωρὶς κεφάλι.

Ναὶ μὲν κι' ἐμένα μ' ἀγαπᾷς,
ἀλλὰ καλλίτερα νὰ πᾶς
στὸν Κρητικὸ καὶ πάλι.

Καὶ μ' ὅλη τὴν ἀναβολή,
ποῦ μελετοῦν γιὰ τὴν Βουλὴ,
ὁ Πατρινὸς δὲν χαίρει.

Εἶναι πολὺ τὸ χάλι σου,
καὶ σύρε μὲ τὰ κάλλη σου
στῆς Κρήτης τὸν Δευτέρη.

Τέτοια τῆς λέει θλιβερὸς ὁ πρῶτος τῶν Ἐνιᾶ,
κι' αὐτὴ κοντὰ τῆς τὸν κρατεῖ μὲ χίλια δρᾶ στανιά,
οὐ μὴν συσκέψεις γίνονται τῶν Ὑπουργῶν σοφαί,
μὰ περὶ τούτων τίποτα δὲν ἔμαθε κανεὶς,
γνωστοποιεῖται μοναχὰ πῶς πίνουνε καφὲ
καὶ κάνουν κατανάλωσιν νεροῦ Καισαριανῆς.

Θέλουν ξεκληρίσμα τῶν Ροῦμ τῆς Πύλης τὰ Ντιβάνια,
στὴν Βιέννα σύσκεψις μακρὰ καὶ μὲ τὸν Μαγιόρεσκο,
λένε πῶς ἔφυγε κι' ὁ Σέγκ ἀπὸ τὴν Γκράν Μπρετάνια
κι' ἐπῆγε τώρα σ' ἐξοχή νὰ πάρῃ λίγο φρέσκο.

Ἀκοὺς πολλὰ στὸν καφενὲ
ἀπὸ καθένα κουενὲ
καὶ κάθε φαμφαρόνο.

Καὶ τρέχουν ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
ξένοι καὶ ντόπιοι μερικοὶ
νὰ βροῦνε τὸν Βαρώνα.

Κι' ὁ πόλεμος ἐπὶ πολὺ
τὰ σύμπαντα θὰ πυρπολῇ,
καὶ διαρκῶς θὰ μαίνεται,
κι' ὅλα θὰ τὰ λυμαίνεται.

Ρέοντα βλέπω τὸν χρυσόν,
Μπζούρας, Βιστόβας, Σουασόν,
Ἰτζόντζο καὶ Πεντίκολο.

Εἰρήνη, μόνον χίμαιρα,
κι' ὅλος ὁ κόσμος σήμερὰ
κατήντησε ρεντίκολο.